KARPAL SINGH RAM SINGH

lwn.

MENTERI HAL EHWAL DALAM NEGERI MALAYSIA & SATU LAGI

MAHKAMAH TINGGI MALAYA, KUALA LUMPUR
ABDUL HAMID SAID H
[GUAMAN NO: S2-21-146-1990]
16 NOVEMBER 2001
[2002] CLJ JT(1)

UNDANG-UNDANG PERLEMBAGAAN: *Kebebasan asasi - Tahanan - Representasi- representasi kepada Lembaga Penasihat - Kewajipan Lembaga Penasihat untuk mendengarkan representasi-representasi dalam tempoh masa tiga bulan - Representasi-representasi orang tahanan didengar selepas tiga bulan - Sama ada tahanan tidak berperlembagaan - Sama ada masa boleh dilanjutkan - Kaedah-Kaedah Keselamatan Dalam Negeri (Prosedur Lembaga Penasihat) 1972, k. 3 - Perlembagaan Persekutuan, perkara 151(1)(b), Jadual Kesebelas - Ordinan Interpretasi & Klausa-Klausa Am 1948, s. 39 - Akta Perlembagaan (Pindaan) (No. 3) 1993*

PROSEDUR SIVIL: *Pliding - Pengakuan fakta-fakta dalam pembelaan - Sama ada defendan terikat dengan pengakuannya - Fungsi pliding - Sistem penentangan*

TAHANAN PENCEGAHAN: *Tahanan - Representasi-representasi kepada Lembaga Penasihat - Kewajipan Lembaga Penasihat untuk mendengarkan representast-representasi dalam tempoh masa tiga bulan - Representasi-representasi orang tahanan didengar selepas tiga bulan - Sama ada tahanan tidak berperlembagaan - Sama ada masa boleh dilanjutkan - Akta Keselamatan Dalam Negeri, ss. 8(1), 10(1), 73(1), 81(3) - Kaedah-Kaedah Keselamatan Dalam Negeri (Prosedur Lembaga Penasihat) 1972, k. 3 - Perlembagaan Persekutuan, perkara 151(1)(b), Jadual Kesebelas - Ordinan Interpretasi & Klausa-Klausa Am 1948, s. 39 - Akta Perlembagaan (Pindaan) (No. 3) 1993*

Plaintif telah ditangkap pada 27 Oktober 1987 dan kemudiannya ditahan di bawah s. 8(1) Akta Keselamatan Dalam Negeri 1960 ('AKDN') mengikut perintah defendan pertama bertarikh 18 Disember 1987 ('perintah tahanan pertama'). Pada 8 Mac 1988, Mahkamah Tinggi Ipoh telah membenarkan permohonan plaintif bagi *habeas corpus* tetapi tidak lama kemudiannya plaintif telah ditangkap semula. Defendan pertama kemudiannya mengeluarkan perintah kedua bertarikh 16 April 1988 ('perintah tahanan kedua') sementara defendan-defendan merayu ke atas keputusan Mahkamah Tinggi Ipoh kepada Mahkamah

Agong yang membenarkan rayuan pada 26 Julai 1988. Defendan pertama kemudiannya membatalkan perintah tahanan kedua dan bergantung kepada perintah tahanan pertama untuk menjustifikasikan penahanan plaintif. Plaintif kemudiannya dibebaskan daripada penahanan pada 26 Januari 1989 tertakluk kepada sekatan-sekatan dan syarat-syarat berikutan penggantungan perintah tahanan pertama melalui perintah bertarikh 26 Januari 1989 defendan pertama di bawah s. 10(1) AKDN. Melalui perintah bertarikh 19 April 1989 di bawah s. 81(3) AKDN, perintah tahanan pertama telah dibatalkan yang juga membawa kepada pembatalan sekatan-sekatan dan syarat-syarat yang dikenakan ke atas plaintif.

Sebelum itu, pada 31 Disember 1987, plaintif telah membuat representasi-representasi ke atas perintah tahanan pertama kepada Lembaga Penasihat di bawah k. 3 Kaedah-Kaedah Keselamatan Dalam Negeri (Prosedur Lembaga Penasihat) 1972 dan representasi-representasi tersebut telah ditetapkan untuk pendengaran pada 15 Mac 1988 di bawah art. 151(1)(b) Perlembagaan Persekutuan. Plaintif berhujah bahawa defendan-defendan di bawah perenggan 3 pembelaan mereka telah mengakui perenggan 17 pernyataan tuntutan plaintif di mana ianya dinyatakan bahawa penahanan awal plaintif walaupun sah telah menjadi tak sah selepas 31 Mac 1988 kerana Lembaga Penasihat tidak mendengar representasi-representasi plaintif sebelum tarikh tersebut di bawah peruntukan art. 151(1)(b) Perlembagaan Persekutuan (tanpa s. 39 Akta Interpretasi dan Ordinan Klausa-Klausa Am 1948 di dalam Jadual Kesebelas Perlembagaan Persekutuan yang hanya dimasukkan ke dalam Jadual tersebut oleh Akta Perlembagaan (Pindaan) (No. 3) 1993 yang berkuatkuasa pada 20 Ogos 1993 dan tidak dijadikan retrospektif). Lagi, adalah ditegaskan bahawa pihak-pihak di dalam sesuatu tindakan adalah tertakluk kepada pliding mereka.

Diputuskan:

[1] Memandangkan sistem perundangan penentangan yang diamalkan di negara ini, pihak-pihak adalah tertakluk kepada pliding mereka. Defendan-defendan di dalam pembelaan mereka telah mengakui tuntutan plaintif di dalam pernyataan tuntutannya bahawa Lembaga Penasihat telah bertindak tidak menurut perlembagaan apabila mendengarkan representasi-representasi plaintif terhadap perintah tahanan pertama pada 2 Ogos 1988 di mana ianya sepatutnya mendengarkan representasi-representasi tersebut pada atau sebelum 31 Mac 1988. (ms 138 b-d)

[2] Perintah tahanan pertama ke atas plaintif walaupun pada awalnya, menurut undang-undang tetapi telah tidak menurut perlembagaan apabila Lembaga Penasihat tidak mendengarkan representasi-representasi plaintif di dalam tempoh masa yang diperuntukkan di bawah art. 151(1)(b) Perlembagaan Persekutuan. (ms 138 e)

[Defendan-defendan bertanggungan kepada plaintif bagi penahanan yang tak sah dan sekatan; kos bagi plaintif.]

Kes yang dirujuk:

Ash v. Hutchinson & Co (Publishers) Ltd [1936] 1 Ch 489 ***(dirujuk)***

Rajoo Ramasamy v. Inspector General of Police & Ors [1990] 1 CLJ 888; [1990] 1 CLJ (Rep) 256 ***(diikuti)***

Re Tan Boon Liat & Anor [1977] 2 MLJ 108 ***(dirujuk)***

Siti Aisha Ibrahim v. Goh Cheng Hwai [1982] CLJ 544; [1982] CLJ (Rep) 326 ***(diikuti)***

Perundangan yang dirujuk:

Constitution (Amendment) (No. 3) Act, 1993
Federal Constitution, art. 151(1)(b), 11th Schedule
Interpretation & General Clauses Ordinance 1948, s. 39
Internal Security Act 1960, ss. 8(1), 10(1), 81(3), 73(1)
Internal Security (Advisory Board Procedure) Rules 1972, r. 3

Bagi pihak plaintiff - Karpal Singh (Ramkarpal Singh); T/n Karpal Singh & Co
Bagi pihak defendan - Noor Bahari Baharuddin

PENGHAKIMAN

Abdul Hamid Said H:

Plaintif, seorang peguambela dan peguamcara dan juga seorang Ahli Parlimen dan Ahli Dewan Undangan Negeri Pulau Pinang, pada masa berkenaan, telah ditangkap di Balai Polis, Jalan Bandar, Kuala Lumpur pada 27 Oktober 1987. Ia didakwa mengikut peruntukan-peruntukan di bawah s. 73(1) Akta Keselamatan Dalam Negeri 1960 (AKDN). Ia kemudiannya dibawa ke Balai Polis Sentul, Kuala Lumpur sebelum dibawa ke Pusat Tahanan Polis, Kuala Lumpur.

Pada 19 Disember 1987 plaintif telah diserahkan perintah di bawah s. 8(1) AKDN bertarikh 18 Disember 1987. Dan pada 21 Disember 1987 plaintif dibawa ke Tempat Tahanan Perlindungan Taiping, Perak dan ditahan hingga 23 Disember 1987. Oleh kerana kesihatan plaintif terganggu ia telah dimasukkan ke Hospital Daerah Taiping, Perak.

Pada 8 Mac 1988 Mahkamah Tinggi Ipoh, Perak, membenarkan permohonan *habeas corpus* plaintif dan ia telah dibebaskan. Semasa plaintif dalam perjalanan dari Ipoh ke Pulau Pinang, plaintif telah ditahan sekali lagi di satu sekatan jalan di Nibong Tebal. Ia ditahan di Ibu Pejabat Pulau Pinang dan pada keesokan harinya ia dibawa ke Kuala Lumpur. Perintah tahanan kedua mengikut s. 8(1) AKDN bertarikh 16 April 1988 telah diserahkan kepada plaintif pada 16 April 1988. Ia kemudiannya ditahan sekali lagi di Tempat Tahanan Perlindungan, Taiping.

Rayuan defendan-defendan terhadap keputusan Mahkamah Tinggi Ipoh, telah didengar Mahkamah Agung, pada masa itu, membenarkan rayuan defendan-defendan. Defendan pertama kemudiannya membatalkan perintah tahanan kedua, 16 April 1988, terhadap plaintif pada 26 Julai 1988 dan tahanan plaintif seterusnya adalah di bawah perintah tahanan pertama bertarikh 18 Disember 1987.

Pada 26 Januari 1989 plaintif telah dibebaskan dari Tempat Tahanan Perlindungan, Taiping dengan sekatan-sekatan dan syarat-syarat yang dikenakan ke atas plaintif berdasarkan penggantungan perintah tahanan bertarikh 18 Disember 1987 mengikut perintah bertarikh 26 Januari 1989 di bawah s. 10(1) AKDN.

Pengataan plaintif ialah mengikut perintah 19 April 1989 yang menurut peruntukan s. 81(3) AKDN, defendan pertama membatalkan perintah tahanan bertarikh 18 Disember 1987 yang juga bermakna pembatalan segala sekatan-sekatan dan syarat-syarat yang dikenakan ke atasnya. Plaintif telah kemukakan representasi terhadap perintah tahanan bertarikh 18 Disember 1987 kepada Lembaga Penasihat pada 31 Disember 1987 mengikut k. 3, Kaedah-Kaedah Keselamatan Dalam Negeri (Prosedur Lembaga Penasihat) 1972. Dan representasi-representasi ini telah ditetapkan pendengaran pada 15 Mac 1988. Mengikut Fasal 151(1)(b) Perlembagaan Persekutuan yang berbunyi:

> (b) no citizen shall be detained under the law or ordinance for a period exceeding three months unless an advisory board constituted as mentioned in Clause (2) has considered any representation made by him under paragraph (a) and made recommendations thereon to the Yang di-Pertuan Agong within three months of receiving such representations or within such longer period as the Yang di-Pertuan Agong may allow.

Di dalam kes *Re Tan Boon Liat @ Allen & Anor* [1977] 2 MLJ 108, (kes *Tan Boon Liat*), YAA Suffian, Hakim Besar Malaya, pada masa itu memutuskan di ms 108:

> In my view, it is clear that Article 151(1)(b) envisages two kinds of detention:
>
> (i) detention for a period not exceeding three months; and
>
> (ii) detention for a period exceeding three months.

Keputusan kes (Kes *Tan Boon Liat*) membawa kepada pindaan Perlembagaan Malaysia kepada Fasal 151(1)(b) dengan menambah "or within such longer period as the Yang di-Pertuan Agong may allow." Fasal 151(1)(b) seperti dipetik di atas telah ditafsir Mahkamah Agong, pada masa itu, dalam kes *Rajoo s/o Ramasamy v. Inspector General of Police & Ors* [1990] 1 CLJ 888 di mana YAA Hashim Yeop A. Sani, Hakim Besar Malaya, arwah, memutuskan di ms 890 ([1990] 1 CLJ (Rep) 256 ms 259):

Article 151(1)(b) of the Constitution in its original version carried no power to extend the period beyond the three months period. Parliament amended that article in 1976 to include the power to extend the period under that clause. Parliament should have then also amended the Eleventh Schedule to the Constitution to insert s. 39 of the 1948 Ordinance to enable the power to extend time to be exercised after the expiry of period prescribed. It is difficult to construe that there is power to extend the time after the expiry of the three months period when s. 39 of the 1948 Ordinance was expressly left out from the Eleventh Schedule to the Constitution.

Perlembagaan Persekutuan telah dipinda melalui Akta A857 memasukkan s. 39 dalam General Clauses Ordinance dalam Jadual Kesebelas yang berkuatkuasa dari 20 Ogos 1993. Seksyen 39 Akta A857 ini berbunyi:

39. Construction of power of extending time – where in any written law a time is prescribed for doing any act or taking any proceeding and power is given to a court or other authority to extend such time, unless the contrary intention appears the power may be exercised by the court or other authority although the application for the same is not made until after the expiration of the time prescribed.

Tetapi s. 39 Akta A857 ini tidak dijadikan kebelakangan (retrospective). Memandangkan kepada keadaan ini, peguam defendan-defendan di dalam belaan mengaku dalam belaannya di perenggan 3 apa yang dikatakan plaintif di perenggan 17 pernyataan tuntutan yang berbunyi:

17 Plaintif plid Lembaga Penasihat bertindak di luar perlembagaan ("acted unconstitutionally") apabila ianya mendengar representasi-representasi plaintif terhadap perintah tahanan bertarikh 18 Disember, 1987 pada 2 Ogos, 1988 bila patutnya mendengar representasi-representasi tersebut pada atau sebelum 31 Mac, 1988.

Berkaitan pliding adalah menjadi undang-undang lapuk atau basi (trite law) bahawa pihak-pihak terikat dengan plidingnya. Di dalam kes *Siti Aisha binti Ibrahim v. Goh Cheng Hwai* [1982] CLJ 544 Mahkamah Persekutuan memutuskan di ms 545 ([1982] CLJ (Rep) 326 ms 327):

The case of *Menah binti Sulong @ Minah binti Sulong @ Aminah binti Sulong v. Lim Soo & Anor.* (F.C. Civil Appeal No. 36 of 1970) (unreported) is relied upon as authority that a decision should be in strict accordance with the pleadings. This is reflected in that part of the speech by Lord Redcliffe in *Esso Petroleum Co. Ltd. v. Southport Corporation* [1956] 2 WLR 81 when he said:

> If an appellate court is to treat reliance as pedantry or mere formalism I do not see what part they have to play in our trial system.

Dan di dalam kes *Ash v. Hutchinson & Co (Publishers) Limited* [1936] 1 Ch 489 (kes *Ash*) di ms 503, Mahkamah Rayuan di England memutuskan:

> A plaintiff who relies for the proof of a substantial part of his case upon admissions on his defence must, in my judgment, show that matters in question are clearly admitted; he is not entitled to ask the Court to read meanings into his pleading which upon a fair construction do not clearly appear in order to fix the defendants with an admission.

Sistem perundangan di negara ini mengamali system penentangan. Defendan menyesuaikan belaannya kepada apa yang diplid dalam pernyataan tuntutan pihak lawan. Bagi membolehkan isu-isu dibicarakan maka cuma apa yang disebut atau dituntut di dalam plidingnya yang akan dibenarkan. Ini bermakna pihak terlibat dapat memfokus isu di hadapannya dan mahkamah akan membuat keputusannya berdasarkan kepada apa yang dikatakan dalam pliding kedua-dua pihak.

Di dalam kes ini plaintif telah dengan jelas mengatakan di perenggan 17 pernyataan tuntutan bahawa Lembaga Penasihat telah bertindak tidak mengikut perlembagaan dan defendan-defendan di dalam perenggan 3 mengaku fakta ini. Menggunakan ujian di dalam kes *Ash* "clearly pleaded" maka saya memutuskan bahawa isu tidak mengikut perlembagaan adalah nyata dan jelas.

Di dalam kes ini saya memutuskan bahawa perintah penahanan apabila dikeluarkan adalah mengikut undang-undang tetapi ianya menjadi tidak mengikut perlembagaan apabila Lembaga Penasihat tidak mendengar representasi plaintif di dalam tempoh yang ditetapkan.

Dengan hal demikian saya memutuskan defendan-defendan bertanggungjawab ke atas penahanan dari 1 April 1988 hingga 25 Januari 1989 yang menyalahi Perlembagaan dan sekatan-sekatan dan syarat dari 26 Januari 1989 hingga 19 April 1989 adalah tidak sah. Kos kepada plaintif.